

HARLEQUIN®

014
MÄRTS

AJUTINE ÜLEMUS... IGAVENE ABIKAASA

STACY CONNELLY

Emilia

Stacy Connelly
TEMPORARY BOSS... FOREVER HUSBAND
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Stacy Cornell
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03237512
ISBN 978-9949-25-186-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

Allison Warner luges telefoni kutsungtoone ja ootas, millal õde kõnele vastab. Pärast neljandat tooni kuulis ta tuttavat klõpsatust, mis andis märku sellest, et kõne läks automaatvastajasse – jälle. Liinil kõlas Bethany hää, mis palus Allisonil teate salvestada.

Allison ohkas ja alistus pettumusele, mis oli teda kimbutanud juba sestpeale, kui ta viis kuud tagasi Arizonasse elama naasis. Ta oli suhelnud Bethany automaatvastajaga rohkem kui õe endaga ega teadnud enam sedagi, kumb teda rohkem ärritas – kas teade, millele Bethany tõenäoliselt ei vasta, või helistaja numbri nägemisvõimalus, mille peale õde võib jätta kõnele lihtsalt vastamata. Sellegipoolest hingas ta sügavalt sisse ja manas hääletooni rõõmsamaks.

„Tšau, Bethany! Siin Allison – sinu õde,“ aasis ta, ehkki selles ei olnud midagi naljakat. „On neljapäeva pärastlõuna ja ma valmistun tööle minema. Tahtsin küsida, kas tuleksid minu-
ga täna välja õhtust sööma või nädalavahetusel poodidesse ostlema. Võiksime sulle beebimööblit või lastetoa sisustust otsida. Olen terve nädalavahetuse vaba, kui peaksid tahtma ostukeskusesse minna. Aga kui sa ei viitsi kodust väljuda, siis võime hoopis Interneti-poode külastada. Ühesõnaga helista mulle.“

Allison pani toru hargile ja tõmbus kõssi. Kas ei kõlanud meeheitlikult? Ta oleks pidanud nüüdseks juba taipama, et mida rohkem ta punnitab, seda rohkem osutab Bethany vastu-panu.

Sa pead kannatlik olema. Nende läbisaamine ei jahenenud üleöö. Rumal olnuks arvata, et kahjustusi on võimalik ühe sõrmenipsuga olematuks muuta. *See võtab aega.*

Õnneks oli Allisonil aega jalaga segada. Ta lülitas arvuti välja ja tegi kirjutuslaua korda. Seal oli keraamikatunnis valmistatud lopergune kohvikruus, poolnärtsinud varjukannike ja käsitöötunnis meisterdatud pildiraam, mille sees sadas tillukesi klaashelmeid, kui ta selle pihku haaras. Pildil olid tema ja õe naerunäod, pead teineteise poole kallutatud. Üheainsa täiusliku hetke jäädvustus...

Oh, kui ainult elul oleks pausinupp, võimalus meeldivaid hetki kestma jätta... või lausa tagasikerimisnupp, et Allison võiks ajas tagasi liikuda ning jätta kehvad valikud tegemata.

Pilt oli tehtud Bethany pulmas, kui õed olid veel väga lähedased. Allison meenutas nukrusega pulmatseremooniat ja viimast korda, mil pere oli koos olnud. Bethany oli läbi pisarate naeratanud, kui isa teda käevangus mööda kiriku vahekäiku Gage Armstrongi poole talutas. Allison kui peapruutneitsi ja parim sõbratar oli seisnud õe teisel küljel.

Mõni nädal pärast seda oli Allison oma kallima Kevin Hodgese järel New Yorki sõitnud. See oli toimunud kolme aasta eest ja kolm aastat oli pikk aeg. Küllalt pikk, et isa tervis jõuaks alt vedada, Bethany abielu puruneda ja Allison nii sügavale töösse sukelduda, et pereliikmed jäid unarusse. Ta kolis tagasi koju, kuid ligi viie tuhande kilomeetrist vahemaad läbida oli märksa lihtsam kui õega emotsionaalset lähedust taastada. Seda enam, et õde oli selgesõnaliselt arvamust avaldanud.

Sa tulid liiga hilja.

Allison tundis rõhuvat süümepiina; tõde oli nii valus, et tal oli raske hingata. Ta olnuks valmis *kõigeks*, et aega tagasi kerida

ja viibida pere juures siis, kui nad teda kõige rohkem vajasisid. Kuid see võimalus oli nüüdseks möödas ja seda suurema meelekindlusega kavatses Allison *olevikust* maksimumi võtta.

„Sa pead proovima Bethany jutule pääseda, et ta räägiks sulle, mis tema ja Gage'i vahel viltu läks,“ palus ema tungivalt, enne kui kolmenädalasele Mehhiko-lõbureisile suundus. Allisoni vanemad olid reisi kaua plaaninud, et sellega kolmekümne viiendat pulma-aastapäeva tähistada. Kui isa kuus kuud enne pulma-aastapäeva suri, otsustas ema üksi reisile minna ja sellega abikaasa mälestust hoida.

Allison tundis isast tohutult puudust. Tema naerust, armastusest ja julgustamisest alati kõrgeid sihte seada. Kindlasti olnuks isal kurb tõdeda, et tema surm on tütarde läbisaamisesse mõra tekitanud. Tema tüdrukud, nagu paps oli Bethanyt, Allisoni ja nende ema hellitavalt nimetanud. See murdnuks isa südame. Ja ehkki Bethany keeldus seda uskumast, murdis kehv läbisaamine ka Allisoni südame.

Ta sättis pildiraami tagasi lauale ja ohkas. Ta ei saanud minevikku muuta, kuid kavatses anda endast parima, et õega head läbisaamist taastada. Praegu vajas Bethany pereliikmete lähedust rohkem kui eales varem, tunnistas ta seda või mitte.

Kuna kella 17.30-ks olid Knox Security kontoriruumid peaaegu tühjaks jäänud, siis astus Allison koridori ja kustutas tuled. Ta võinuks lahkuda juba tunni aja eest, kuid tahtis paberitöödega ühele poole saada. Sellega lõppes järjekordne töönael turvasüsteemide ettevõttes ajutisel ametikohal ning see oli tema viimane päev.

Esmaspäeval naaseb tööle Martha Scanlon, kes oli seoses puusaproteesi paigaldamise operatsiooniga kaheks kuuks

haiguslehele jäänud. Allison pidi veel paariks päevaks tööle tulema, et viia põhitöötaja kurssi kõigea, mida tolle puudumise ajal oli tehtud. Pärast seda siirdub ta uuele ajutisele töökohale.

Tema töö Knox Security administraatorina oli kestnud senistest juhuotstest kõige kauem. Harilikult asendas ta puhkusele läinud või mingil hädapõhjusel puuduvat põhikohaga töötajat kõigest nädala või kaks. Ta nautis lühiajalisi asendustöid. Esmaspäevast reedeni kella kaheksast viieni kestvad tööpäevad olid hoopis midagi muud kui kuuekümmetunnised rassimisinädalad, millega ta oli harjunud New Yorgis Marton/Millsi reklaamibüroos. Enam ei varitsenud teda oht ronida karjääriredelil ja keskenduda tööalastele eesmärkidele nii pingsalt, et eraelu jääb täiesti tagaplaanile.

Kontoriaknasse paistis oivaline päikeseloojang, mis tähistas järjekordse imekauni kevadpäeva lõppu. Veel üks põhjus, miks kodulinnas töötamist nautida. Aprillikuine ilm oli kaunis, päikesepaisteline ja soe ning sobivaimaks riietuseks oluks lühikesed püksid ja T-särk. Isegi Phoenixis ei lubatud tööl nii vabalt riietuda, ja ehkki Allison oli rangelõikelised kostüümid New Yorki jätnud, andis ta endast ikkagi parima, et korrektselt riietuda ja seejuures iseendaks jääda.

Kui tahad edu saavutada, siis pead õppima õigeid rōivaid kandma.

Ekaskallima sõnade meeldetuletamine torkas Allisonile ikka veel südamesse, kui ta meenutas viisi, kuidas ta oli oma isiksuse maha matnud, et ärimudelisse sobituda. Ta oli pingutanud, higipull otsa ees, et olla täiuslik tüdruksõber ja tõusev täht karjäärimaailmas. Kevin oli olnud õnnelik väljavalitu, noor koolilõpetanu, kelle isa oli Barton/Millsi tegevdirektori hea sõber.

Allison oli Kevini kallimana kaasa lohisenu, ehkki tal olid märksa suuremad ambitsioonid. Ta alustas nullpunktist, lootes, et kõva rügamine ja pikad töötunnid tasuvad end ära, kuid ei osanud arvatagi, et sellega kaasnevad tagasilöögid isiklikus elus.

Ta lubas, et ei kaota end enam iialgi ühelegi töökohale ega mehele – ning tema praegune rõivavalik pidi seda iga päev meelde tuletama.

Täna kandis ta peente triipudega musta seelikut ja kõrge kaelusega musta kampsunit – üdini soliidsele rõivakomplektile andis särtsu napp roosa pitsiriba seeliku allääres. Ta oli need rõivad hiljuti ostnud ja tundnud tungivat soovi neid just täna kanda. Mitte et tal olnuks erilist põhjust kanda rõivaid, mis rõhutaksid tema lühikesi blonde juukseid ja rohelist silmi. Mitte mingisugust...

Zach Wilderi kabinetile lähenedes aeglustas ta sammu ja tema pulss hakkas kiiremini lööma. Kahe kuu jooksul pidanuks ta mehe tumedate juuste, säravsiniste silmade ja selgepiiriliste näojoontega harjuma. Isegi Zachilaiad õlad, kitsas piht ja saledad lihaselised jäsemed pidanuks hakkama aja jooksul tavalised tunduma. Ja ometi võttis miski firma müügimehe juures Allisoni hingetuks, iga kord kui nende teed ristusid. Tõik, et Zach oli tema jaoks võimatult vale mees, ei aidanud vähimalgi määral tõmmet kahandada.

Vana kõnekäänd „Esmamulje jätmiseks on üksainuke võimalus” vastas üdini tõeale ning Allisoni esmamulje Zachist hõlmas... paljulubavaid võimalusi. Nad olid kohtunud põgusalt juba esimesel päeval, kui Allison Knoxi saabus. Juhuslik kokkupõrge liftis oli raputanud naist stiilsete kingataldadeni. Veel nädalaid hiljemgi pidi ta möönma, et on arust ära. Otse-

kui ei olekski ta tookord kõigest kontsadel komistanud, vaid emotsionaalses mõttes täielikult rööpast välja läinud ning elus kannapöörde teinud.

Hullumeelne oli nii tähtsusetule seigale erilist tähendust omistada, kuid Allison ei olnud seda ette kujutanud. Ta oli tundnud külgetõmbesädet ja märganud Zach Wilderi sinisilmades midagi samalaadset. Nende esimene kohtumine õrritas Allisoni meeli õhkõrnalt veel praegugi. Juba mehe sügav bassihääli pani tema seljal sipelgad jooksuma. Selle peale sundis Allison end meenutama kõike, mis oli leidnud aset *pärast* esimest kohtumist.

Esiteks oli selle mehe elus töö esikohal. Zach oli nii pingsalt tööle keskendunud, et Allison ei sattunud enam kordagi tema vaateväljale.

Paraku ei suutnud Allison meest sugugi nii lihtsalt ignoreerida. Zach'i kabinetist möödudes kiikas ta alati sisse. Ta oli õppinud märkama, kuidas mehe sinisilmad arvutiekraani jõllitades vidukile lähevad. Kuidas mehe lõug tõmbub krampi, kui midagi on valesti, ja suunurgas tuksleb vaevu märgatav muie, kui kõik laabub.

Ent kõige teravamalt märkas Allison neid harvu hetki, mil Zach'i pilgus peegeldus rampväsimus. Kui mees hõõrus ekraani vahtimisest kurnatud silmi ja lasi peal kuklasse vajuda, nähtavasti selleks, et edu poole püüdlamisega kaasnevat koorimat kergendada.

Neil põgusatel hetkedel tundus Allisonile, et ta näeb tõelist Zach Wilderit. Mees, kes tundus... inimlik. Haavatav.

Õnneks ei juhtunud seda sageli ning säärased hetked ei kestnud kauem kui sekundi mürdosa. Zach naasis alati kiiresti töölainele ega suvatsenud nõrkust välja näidata.

Siiski ei suutnud Allison halvast harjumusest loobuda, vaid kiikas mehe kabinetiukse kõrval olevast kitsast klaasaknast sisse. Zachi tool oli kirjutuslauast eemale lükatud, otsekui oodanuks omaniku tagasitulekut, ja tuba oli tühi. Allison oli pisut üllatunud. Juba Knoxi saabumisest peale oli ta kuulnud jutte Zachi ülipikkadest töötundidest, ülimatest saavutustest ja kaelamurdva kiirusega töötempo. Kõik see andis Allisonile hoiatussignaali, et mees on ohtlikult sihikindel, auahne ja edu nimel kõigeiks valmis. Zachi iga saavutus pälvis kolleegide lugupidamise ja imetluse, sest ta oli alustanud nullist ning ennast sammhaaval üles töötanud.

See oli hoopis midagi muud kui onupojapoliitika, mida Kevin oli karjääriredelil edu saavutamiseks kasutanud.

Hoolimata nii olulisest erinevusest oli Zachil Allisoni endise kallimaga ikkagi nii palju sarnasusi, et naine tundis soovi ummisjalu põgeneda... Ja ikkagi oli Zach nii nägus, et Allison tundis kiusatust üle õla tagasi kiigata.

Õnneks pidi ta mõne päeva pärast Knoxist lahkuma. Ta kavatses leida uue töökoha ja unustada Zachi jäädavalt. Allison libistas sõrmega üle messingist nimeplaadi, ent taipas siis, mida ta teeb ja tõmbas käe kiiresti eemale. Ta tuiskas häbenedes mööda koridori minema ja tundis kergendust, et keegi ei näinud teda Zach Wilderi kabineti ukse taga unelemas.

Tuleks juba ometi teisipäev, mõtles ta lifti astudes ning vajutas garaažikorruse nupule.

Liftiuksed olid peaaegu sulgunud, kui nende vahele ilmus mehelik kämmal. Piisas ainsast pilgust pikkadele saledatele sõrmedele, valgele targeldatud mansetile ja disainerikellale, et Allisoni keha läbiks pealaest jalataldadeni kerge värelus.